

tazem, zda se žalobce pro některý z nich interesuje, ale neurčí ani přibližné množství vína, jež nabízí, a čas, kdy dodati hodlá, a žádá za »vyjádření« obratem. Není tu tedy nabídky, jejíž pouhé přijetí by smlouvu činilo hotovu. Neurčení souhlasné množství vína, jež dodáno býti má, by otvíralo libovůli dvěře dokořán: Buď by mohl případně kupitel žádati množství třeba v nehorázné výši anebo zase prodávající nabízet množství směšně nepatrné a podobné následky by mohlo vyvolati neurčení času dodávky. Strana žalující však také návrh tento, který jeví se býti pouhým dotazem (slova: » sofort zu schreiben, ob Sie für irgendwelche Sorte Interesse haben«) nezodpověděla pouhým jeho přijetím, nýbrž praví v dopisu svém, že objednává »na zavolání« »během dvou měsíců 2.000 litrů« končíc: »Bitte aber um Muster von demselben mit % Angabe a Provenienz«. A tento dopis přílehlý k citovanému shora dopisu žalované jeví se býti nabídkou žalobcem žalovanému učiněnou (čl. 322 obch. zák.). Kdyby žalovaný nabídku tuto byl chtěl přijmouti mohl tak učiniti v přiměřené době (čl. 319 a 347 obch. zák.) a byl žalující na návrh svůj vázán. Nezodpověděli-li žalovaný nabídku tu vůbec, anebo záporně — zanikl návrh žalobcův. Závaznosti k výslovnému prohlášení se o návrhu po zákonu není. Čl. 323 obch. zák. jednající o příkazu na případ tento rozšiřovati nelze a podle čl. 279 obch. zák. tu neplatí zásada »Kdo mlčí, souhlasí«, jelikož zákonné předpisy v čl. 317 až 322 obch. zák. ustanovení takového nemají a korespondence s částečným přijímáním nabídky a připojováním nových podmínek by mohla zbytečně se do nekořečna vléci.

Čís. 758.

Proti příjemci účinkují i úmluvy mezi odesílatelem a dráhou, jež nejsou zřejmy z nákladního listu.

Příjemce jest s výhradou žaloby o vrácení přeplatku povinen, by zaplatil dráze vše, co na něm dle obsahu nákladního listu požaduje.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1920, Rv II 242/20.)

Odesílatel požádal ústně na dráze, by mu přistavila k naložení zboží zvláštní vagon. V nákladním listě návrh ten obsažen nebyl. Dráha vůz přistavila a vybrala pak od příjemce vyšší dovozní, opírajíc se o ustanovení železničního tarifu nákladního, díl I., oddělení B, všeobecných ustanovení písm. i), jež zní: »Přistaví-li železnice na návrh odesílatelův, učiněný v nákladním listu, pro zásilku, podanou jedním nákladním listem, vůz k výhradnému použití, vyběře se tarifní dovozní nejméně za 5000 kg podle třídy platné pro 5000 kg podaného zboží.« Příjemce domáhal se žalobou na železničním eráru, by mu vrácen byl přeplatek, spočívající v rozdílu mezi skutečnou váhou zboží a 5000 kg, za něž byl poplatek vybrán, uváděje, že za přistavení zvláštního vagonu nebylo žádáno v nákladním listu a že příjemce jest dle § 76, odstavce druhý, dopr. ř. žel. povinen dráze platiti jen dle obsahu nákladního listu. Procesní soud prvního stáda žalobu zamítl v podstatě z toho důvodu, že přijetím zboží vstupuje příjemce do dopravní smlouvy, již uzavřel odesílatel s dráhou; nákladní list jest pouze listinou důkazní a strany mohou se smluviti i o podmínkách,

jež nejsou v něm obsaženy. O d v o l a c í s o u d žalobě vyhověl. D ů v o d y: Nárok dráhy, by požadovala zvýšené dovozné, jest podmíněn tím, že shora uvedený návrh byl pojat do nákladního listu. Předpis průkazní jest zde současně předpisem formy, na níž závisí platnost ujednání. To plyne i z účelu nákladního listu. Z něho poznává příjemce, vstupuje dle § 76 dopr. ř. žel. do dopravní smlouvy, jaké závazky mu vůči dráze vzcházejí. Tak velí i zásada řádného obchodu, neboť tím, že by byly uloženy příjemci platební závazky, jichž právní podklad byl by mu utajen, byl by přiváděn v nejistotu, jež by zajisté působila škodlivě na obchod.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek soudu první stolice.

D ů v o d y:

Právem uplatňuje žalovaná strana jako dovolací důvod nesprávné právní posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). Pro příjemce nejsou rozhodnými jediné práva a závazky, vyvozované z nákladního listu. Úmluvy, byť i nebyly pojaty do nákladního listu, nejsou bezúčinnými. Podle § 61 odstavec první žel. dopr. ř. nemůže sice bez nákladního listu smlouva o dopravu býti uzavřena. Nákladní list jest listinou společnou pro obě strany, sloužící však pouze za důkaz, že dopravní smlouva byla uzavřena (§ 61 odstavec třetí žel. dopr. ř.). Z toho však nelze vyvoditi důsledek, že všechna mezi stranou, to jest odesílatelem a dráhou umluvená ujednání, jež nákladní list mlčením pominul, by byla neplatná, anebo že by snad ani dokazatelné nesprávnosti skutečností, uvedených v nákladním listu, nemohly býti zjištěny a odstraněny. V případě, o němž tuto jde, zjistil procesní soud na základě předložených objednacích listů a výpovědí svědků, že vagon k »výhradnému použití« odesílatelem objednan byl, ačkoliv objednávka ta do nákladních listů pojata nebyla. Vyřízena však byla správně a objednané vagony odesílateli svěřeny a jím samotným, umístěním do nich je n jeho zboží, použity. Dráha tudíž skutečně poskytla vagony k »výhradnému použití«, jak za to byla požádána, bylo jich také skutečně »výhradně použito«, a měla tedy dráha právo požadovati zaplacení podle železničního tarifu pro zboží díl I. odděl. B odstavec A I. spol. podmínek pro počítání dopravného lit. 1. Nelze dráhu, která k žádosti odesílatelově formálně chybně poskytla celé vagony k výhradnému použití, připravit z formalistických důvodů o její právo. Ujednání mezi odesílatelem a dráhou, byť v nákladním listu neuvedené, vážou i příjemce, který své právo zakládá na smlouvě mezi odesílatelem a dráhou a který tedy nemůže ze smlouvy té jednotlivá ustanovení vylučovati. Tomu, že příjemce vstupuje do smlouvy uzavřené mezi odesílatelem a dráhou, předchází přece skoro vždy jeho ujednání s odesílatelem. Prohřešil-li se odesílatel proti této úmluvě a uložil příjemci větší břemena ústní, z nákladního listu neznatelnou smlouvou, jest se mu hojiti na odesílateli. Z § 76 žel. dopr. ř. plyne, že příjemce musí zaplatiti to, co v nákladním listu je poukázáno, chce-li zboží dostat. Když tak učinil, je podle § 70 odstavec třetí žel. dopr. ř. oprávněn, by po případě zpět požadoval, oč více proti úmluvě zaplatil a to více, než by podle smlouvy mezi odesílatelem a dráhou skutečně povinen byl platiti. Ani z přirovnání starého dopravního řádu, který měl v § 66 odstavec první ustanovení: »Die Eisenbahn ist verpflichtet, am Bestimmungsorte dem bezeichneten Empfänger gegen Bezahlung der im Frachtbriefe

ersichtlich gemachten Beträge und gegen Bescheinigung des Empfanges (§ 68 odstavec sedmý) den Frachtbrief und das Gut auszuhandigen«, s dopravním řádem z r. 1909, který ustanovuje (v § 76 odstavec čtvrtý): »Durch Annahme des Frachtbriefes und des Gutes wird der Empfänger verpflichtet, der Eisenbahn nach Massgabe des Frachtbriefes Zahlung zu leisten«, nelze ničeho jiného vyvoditi, než že příjemce musí vše zaplatiti, co dráha od něho žádá podle nákladního listu, třeba mylně vyplněného, chce-li totiž zboží přijmouti, avšak možnost požadovati zpět, o čem se přesvědčil, že to platiti podle úmluvy mezi odesílatelem a dráhou nemusil, mu odňata není. Účel ustanovení toho jest, aby eventuelní spory o to, co zapláceno býti má, neztěžovaly dopravní službu, vyžadující rychlého řízení. Ostatně i příjemce obdržel zboží ve vagonech, věnovaných »výhradně« jen dopravě jeho zboží a nemůže se závazkům z toho povstalým a odesílatelem převzatým vymykati. Zásady tuto vytknuté uznává praxe nejen pro dřívější žel. dopr. řád (viz sbírku Egrovu sv. XXV. str. 374, XXVII, str. 200, Röhl XXIV 1910 číslo 67), ale i pro nynější žel. dopr. řád Eger XXXII. str. 59, 63 a i praxe cizích soudů pro mezinárodní úmluvu žel. (viz Eger XXXII. str. 199).

Čís. 759.

Žalobci, dovolávajícímu se § 970 obč. zák., náleží pouze, by dokázal, že na vnesených věcech škoda nastala, nikoliv též, jak nastala. Hostinský sprostí se ručební povinností pouze důkazem všeho toho, co dle § 970 obč. zák. náleží mu dokázati.

Rozsah ručení hostinského dle § 970 obč. zák. jest stejný, ať událost ručební nastala uvnitř obvodu nebo mimo obvod hostince.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1920, Rv I 327/20.)

Žalobce nařídil při svém odjezdu z hotelu vrátnému, by dal jeho zavazadla revidovati a opatřiti revisními známkami. Vrátný vyhověl poukazu, načež žalobce nastoupil se zavazadly zpáteční cestu. Po cestě měl stále zavazadla na očích a při příchodu domů shledal, že mu chybí oblek. Žalobě o náhradu škody proti hotelovému podnikatelství procesní soud první stolice vyhověl. Odvolací soud rozsudek potvrdil. **Důvody:** Není věcí soudu, by rozhodoval o tom, jakým způsobem se hostu věci ztratily, nýbrž soud má pouze zjistiti, že mu po té, kdy věci byly vneseny, až do okamžiku, kdy přestal býti hostem, byla na nich způsobena škoda. Není tudíž třeba, by byly prováděny důkazy nabízené v tomto směru. Nesprávné právní posouzení shledává odvolatel v nesprávném prý výkladu §§ 970, 1313 a) a 1316 obč. zák., jsa jmenovitě toho názoru, že hostinský dle § 970 obč. zák. ručí za škodu pouze tehdy, stala-li se v obvodu hotelu. To plyne prý též z ustanovení § 1316 obč. zák., dle něhož ručí hostinský pouze za škodu, jež byla spáchána v jeho domě jeho lidmi. Ručení hostinského dle § 970 obč. zák. jest ručením ze smlouvy; dle něho jest hostinský zodpovědným za veškeru škodu, jež povstala na věcech hosty vnesených nehledě k tomu, z čeho škoda povstala. Ručení trvá od doby, kdy věci byly vneseny, t. j. kdy byly hostinskému nebo jeho lidem předány anebo uloženy na místě, jež osobami těmito bylo označeno